Автор: Unsvet
06.10.2015 21:53 -

Легенда про Інгул

Було це давно. Серед степів України розкинулось село з поетичною назвою Привільне. Жив тут юнак, високий та ставний, чорнобровий та синьоокий. Кучерявий чуб спадав на чоло. Звали того красеня незвичним іменем — Інгул. Любив свою землю, свій народ, своє рідне село. Любив працювати, вмів гарно співати, а танцював на вечорницях так, що не в однієї дівчини тріпотіло серденько, дивлячись на нього. Матері мріяли мати його зятем для своїх дочок. Та жодна дівчина не торкнулася його серця своєю любов'ю.

Одного вечора вийшов Інгул на подвір'я. Довго дивився на зоряне небо. Замріявся хлопець і не побачив, як з неба впала зірка. Тільки тоді схаменувся, коли поруч з ним стала дівчина-красуня, гарна, мов зіронька ясна. Поглянув Інгул в очі дівчини і зрозумів, що то кохання до нього прийшло. Звали красуню Зоряною, і була вона дочкою Зоряного Царя.

Щовечора поспішав хлопець на місце зустрічі, щовечора приходила Зоряна на побачення. Молоді щиро покохали один одного, мріяли поєднати свої долі і серця. Там, де проходили закохані, виростали високі та стрункі, як Інгул, тополі, крислаті ясени. Щедрі та соковиті плоди вишні, яблуні, абрикоси з'являлися там, де щовечора проходила Зоряна. Здавалося, ніщо не затьмарить щастя закоханих. Але одного разу, опівночі, якось раптово серед безхмарного неба прокотився грім.

— Інгульчику, голубчику, — пригорнулася до парубка Зоряна, — біда. Довідався, мабуть, мій батько про нас з тобою! Не мине нас його кара, не мине нас лиха година!

Раптом сильний вітер підхопив Зоряну, відірвав її від землі і поніс у Зоряне Царство.

— Прощавай, коханий! — почув Інгул голос дівчини. Засмутився юнак. Довго чекав Зоряну, та її не було. Не з'явилася вона і наступної ночі. Лише на третю ніч, опівночі, Інгул почув голос коханої:

— Не чекай мене, мій Інгульчику, мій голубе сизий! Не прийду я до тебе більше ніколи. Довідався мій батько про нашу любов, прикував мене семиколірними ланцюгами, а завтра віддає заміж за нашого зоряного парубка. Прощавай, не поминай лихом. А на згадку візьми від мене дарунок.

І посипались коралі-намистинки Зоряни, падали вони поміж деревами на тому місці, де зустрічалися закохані. Там, де падали намистинки, виростали незвичні будиночки.

Довго плакав гіркими сльозами хлопець, а тоді перетворився в річку і поніс свої води поруч з тими ясенями, тополями, вишнями та яблунями, щоб бути ніби поруч із Зоряною.

Вранці прокинулися люди і побачили диво-дивне: біля їхнього села розлилась широка та повноводна річка, а на її лівому березі — чудовий парк з якимись незвичними

будиночками. І здогадались вони, що то не просто річка і парк, а то двоє закоханих зажили поруч. Тоді і вирішили назвати річку на честь юнака — Інгулом. Другого ранку люди побачили, як над Інгулом-рікою перекинулась семиколірна веселка, що ніби обіймала річку своїми ніжними руками.